

Poločas života II

Úvod

Život každého člověka je určen právě dvěma daty. Dvěma sadami čísel, které zůstávají - třeba na náhrobku - dokonce ještě dlouho po skončení lidského života. Datum narození a datum úmrtí.

A přesně uprostřed, přesně mezi těmito dvěma daty; na polovině své cesty se život člověka přelomí do jeho druhé poloviny. Potíž je v tom, že nikdo neví, kdy k tomuto zlomu dojde. To si mohou spočítat jen pozůstalí.

Jediné, o co se můžeme opřít, jsou statistické údaje, které ukazují na to, že v průměru - při všem riziku, které veličina zvaná průměr znamená - v průměru se náš život přelomí do své druhé poloviny, když nám je 39 let, 8 měsíců a 8 dní☺

A velikou většinu lidí tenhle mezník potká bez naprostého povšimnutí. Jak jsem říkal už před týdnem, tak mne tato myšlenka zaujala pod názvem „Poločas života“, když mi to přišlo na mysl s 45. narozeninami, tedy stejným číslem, kdy se píská poločas ve fotbale.

A zaujala mne ta myšlenka i s mnohými důsledky, které s sebou přináší. Totiž poločas ve fotbale - a podobně v jakémkoliv jiném sportu - může být příležitostí k poslední zásadní změně. A mám za to, že podobně to platí i pro život.

Před týdnem jsem tohle téma otevřel, a to i s vědomím, že se to nějakým způsobem může dotýkat poměrně velké části z nás. Připomínali jsme si Pavlovu výzvu, abychom dobře využili čas, který na zemi máme, protože je to dar, který nám svěřil samotný Stvořitel.

Smíření s během času

A prvním krokem, který jsem uvedl, a který nám pomáhá se s časem poctivě vypořádat, je smíření s jeho během. Smíření s tím, že my nic nemůžeme udělat, abychom ho prodloužili, natáhli nebo třeba uložili do zásoby. Vůbec nic takového. Čas běží stále stejně rychle a tak je konec konců lepší, když tuhle skutečnost přijmeme, naučíme se s ní počítat či dokonce se z ní budeme radovat.

Zkusme si představit opačnou situaci: když byste se ráno probudili s nejistotou, zda tento den skončí za 2 hodiny, za 20 nebo třeba za 200 hodin. Budme rádi za Boží řád!!

Tohle poznání a smíření potom může vyústit v řadu praktických postojů. Líčil jsem tu své poznání, že už nikdy nepůjdu s vlastní dcerou do školky nebo ze školky. Už nikdy.

Nebo vyznání jiného bratra: Tohle bylo poslední nové auto, které jsem si koupil.

Tohle všechno jsou praktické důsledky smíření se s během času, jak nám jej Pán Bůh svěřil, určit a vymezil. A jsem přesvědčen, že je dobré se smířit☺

Změna

Ve svém dalším pokračování této minisérie s názvem „Poločas života“, bych se chtěl posunout k otázce Změny.

Prvním krokem změny byla změna myšlení - vyjádřená třeba právě tím výrokem: „už nikdy“.

A maličko oklikou to uvedu 2 verši ze Žalmů:

Žalm 34:2

Autor žalmů nejednou používá slovní spojení „v každém čase“. V tomto verši ve spojitosti s dobrořečením. Tedy s vděčností a chválou. Jinde třeba v souvislosti s důvěrou. S vyléváním svého srdce, se sdílením svých radostí, bolestí a zápasů:

Žalm 62:9

Když čteme spojení slov „v každý časů, tak jsme tomu dosud rozuměli jako „v každou denní dobu“ - ráno, v poledne, večer, protože přesně takové zmínky v žalmech také nacházíme.

Ale ono „v každém čase“ může být i v každém věku.

Třeba jako 4-leté dítě, které jednoduchými slovy vyjadřuje svoji vděčnost, za jídlo, které má před sebou a za maminku a tatínka, které má vedle sebe.

Potom když jako 18-ti letý mládežník plný čerstvé, svěží víry, nadšený pro službu a předávání dobré zprávy se rád a často modlí, protože chce svůj vztah s Pánem Bohem prohlubovat.

Dále třeba jako moudrý 60-ník, který nad Písmem rozjímá a krůček po krůčku připravuje své vyučování na biblickou hodinu.

A nakonec jako sestra, která nedávno oslavila 90. narozeniny, a obrací se k Pánu Bohu s vděčností za každý den, za každou drobnost, za každé setkání s někým blízkým.

A kde jsou v tomto výčtu 40-cátníci? Ano, záměrně jsme je - záměrně jsem nás vynechal.

Opustili jsme sice chyby a nedostatky svého mládí, ale nabízí se otázka: neztratili jsme při tom taky mnoho z nadšení, které se nás v našich mládežnických letech drželo? Neztratili jsme třeba odhodlání udělat pro Pána Boha cokoli? Opravdu cokoli?

Když se sdílíme s bratry v tomto věku, tak snad všichni - většinou s pocitem viny vyznávají - už nemám tolik času na ztišení, už nemám tolik času na Pána Boha. Promiňte, že to prozrazuji, ale zní to opravdu unisono a ani moje vlastní vyznání svého času nebylo vůbec jiné.

A tak nějak přirozeně má tato generace (a možná i ta následující) tendence zajet se ve vyjetých kolejkách, ve svých stereotypech, v šedi duchovního života. Cítíme, že to není ono; nejsme s tím spokojeni; ale současně nemáme ani sílu ani motivaci, se z toho nějak vymanit.

Mám za to, že právě Poločas života může být tou příležitostí ke změně. Někdo to dokonce vyjádřil odvážným výrokem: „druhá polovina našich životů by měla být ta lepší - prakticky se může stát naší osobní renesancí.“

Říkal jsem, že jsme na toto téma četli několik knížek a také mluvil s několika lidmi. Nejvíc mne asi zaskočil postoj jednoho bratra jen o málo staršího. Není z tohoto sboru.

Má 2 dospělé děti, které už žijí samostatně. Jeho postoje pro mne byly skoro šokem: „já už žádnou změnu nečekám, už žádné velké rozhodnutí, už žádné modlitby za hledání Boží vůle!!!“ Taková rezignace už okolo 50-ky?

Odcházel jsem od něho s určitým zmatkem, ale také s pevným přesvědčením, že takhle bych nikdy skončit nechtěl.

Chtěl bych se teď, ve druhé polovině tohoto kázání, s vámi poděli o

Moje 3 změny

které jsem udělal. Ta první změna je

Rodinná

Teď se možná členky mojí rodiny lekly, co se tu dozví, ale ono je to už staršího data. Vzpomínám si, jak jsem poprvé narazil na výzvy tohoto typu. Tedy smíření se s časem, přiznání si, že ho nemáme tolik, jak jsme si mysleli.

Bylo to v době, kdy Petře bylo právě 9. Došlo mi, že je vlastně na polovině cesty k dospělosti, a tudíž, že mi také utekla už polovina času, který jí jako otec můžu věnovat.

A vyšel mi z toho jasný rozpor: měl jsem nějakou ideu, jak chci své děti vychovat a co jim chci předat, jenže můj aktuální výkon v dané oblasti byl jen tak na 50%. Cítil jsem potřebu změny a také jí šel vstříc. Začali jsme spolu víc jezdit na kole a na lyže, a tyhle společné chvíle nakonec budovaly náš vztah a otevíraly prostor k předávání dobrých hodnot.

Druhá změna se týká

Duchovního života

Už dříve jsem zjistil, že pro rozvoj mého osobního duchovního života je důležité nějaké úzké společenství.

Ano, dělám si osobní ztišení, čtu si Bibli a modlím se i o samotě, ale docela často je větším impulzem nebo inspirací setkání v malé skupině.

Jednu takovou jsem měl asipok dobu nějakých 10 let, pravidelně jsme se setkávali ve 3.

Nejprve co 2 týdny, později jednou za měsíc. Časem nám odlišné okolnosti začali ubírat i na této frekvenci, až jsme byli nuceni připustit, že už to nepůjde.

Skoro dva roky jsem žil bez této skupinky, a časem si musel přiznat, že mému duchovnímu životu chybí určité impulzy, které přinášela právě tato skupinka.

Přemýšlel jsem, co s tím. Ptal jsem se Pána Boha, jako náhradu mi pošle nebo co mám hledat. Nakonec to vyústilo v to, že jsem se domluvil s jiným bratrem odjinud, aby byl mým zpovědníkem. A ač s ním mluvím o svých chybách a selháních, je jasné, že to slouží k rozvoji mého duchovního života.

Sportovní

Poslední změna je sportovní. Její význam si však můžete v širších souvislostech spojit s nějakou vaší touhou, přáním či životním snem, který si neseme v srdci třeba i po desetiletí.

Když mi bylo 16, napsal jsem svou asi nejlepší slohovou práci. V angličtině. Naši učitelku tak zaujala, že místo známky mi napsala jen „Good luck!“ tedy „Hodně štěstí!“ Až potom mi řekla, že u sebe v záznamníku má podrženou 1.

Ta slohovka byla na téma „Můj sen“ a já se rozepsal o maratónu. Psal jsem o Feidipidesovi, který doběhl těch 42 km se zprávou o vítězství své armády do Atén a na místě zemřel. Psal jsem o prvním vítězi olympiády a o dalších hrdinech, kteří posouvali lidské výkony až k hranici lidských možností.

Potom jsem se také rozepsal o tom, že bych se sám také chtěl mezi maratonce zařadit. Tehdy to byla má velká touha, můj velký cíl, můj velký sen. A snažil jsem se mu jít naproti.

Protože maraton nejde zaběhnout jen tak, že si ve středu řeknete, že to v sobotu dáte. Naprostá většina smrtelníků se musí připravit. A tak jsem se i já začal připravovat. Ještě toho roku jsem dal svůj první závod na 25km.

Jenže s přechodem na VŠ mé nadšení trochu opadlo, a motivace zeslábla. Až po 30 se vrátila se stejnou intenzitou. Navíc podpořená tím, že jsme se začali s dalšími 2 kamarády hecovat a tím se chystat. Opět jsem se dostal na těch 25 km. A pak přišel vážný úraz, který ten sen zase hodně oddálil. Tehdy pár měsíců trvalo, než jsem se naučil rovně chodit.

Ale ještě v Poděbradech jsem ten sen živil, a polykal kilometry v parku a na golfu a věřil, že to jednou přijde.

Jenže - pak se přiblížil můj poločas - s ním různé bolesti a zdravotní omezení. A ač jsem ještě v roce 2014 naběhal 1212 km, tak jsem věděl, že na maraton už se nedostanu.

Abych na tom ilustroval to, co jsem dříve uvedl - a znovu podotýkám, že pro mne to byl sportovní sen a touha, pro vás to může mít podobu snu a touhy v úplně jiné oblasti. V oblasti práce, jiného koníčku nebo třeba umění.

Já jsem ten sen nosil v mysli nějakých 28 let, a přesto jsem se smířil s tím, že se mi nikdy nesplní. To byl můj proces smíření. Poznání a přiznání - sám, před sebou - „Už nikdy do cíle maratónu nedoběhnu.“

Ale ... jak mi byl vzdálený postoj toho bratra, který se bránil každé další změně, tak jsem sám uvažoval o tom, že se chci postavit jiné výzvě.

A ona se objevila. Každou zimu jsem v teple u televize sledoval zprávy o otužilcích a sám jsem si říkal: dokázal bych to taky. Jenže pořád zůstávalo jen u myšlenky. Až když se mi jedna výzva ze života vytratila, přijal jsem tuto jako náhradní. Dokážu v zimě plavat venku. A ještě tak, aby to se mnou nesešlo?

A co mi pomohlo se do této výzvy pustit, bylo právě i to hrozící stěhování. Dokážu si představit, že mít v Poděbradech před sebou neomezené množství času, pak by to svádělo k odkládání: tak třeba příští zimu to zkusím.

Jenže to neomezené množství času nemám. A taky vím, že v Náchodě nemají tak úžasná jezera jako tady v Poděbradech a že jejich rybníky nemají tak teplou vodu jako poděbradská jezera.

Pro mne tedy jasný impulz: pokud se chci této výzvě postavit, mám na to poslední zimu. To mne posilovalo a hnalo dopředu, i když se mi zrovna nechtělo. Nakonec se mi podařilo zkrátit zimní přestávku na pouhých 45 dní - od 23.12. do 8.2.

A zajímavý byl i vedlejší produkt tohoto poznání: co bych dělal jinak, kdybych věděl, že mám „poslední zimu“. Co byste změnili, kdybyste věděli, že máte na svou výzvu na svůj sen „poslední zimu“?

Závěr

Hned minulou neděli po minulém kázání mi Pán Bůh k tomu poskytl ještě jeden příklad: v tom nejbližším paneláku, v bytě s nejbližším balkonem k Bételu bydleli postarší manželé. Pravda, byli to i oni, kteří si občas posteskli na to naše grilování.

Ale byl to také nejkrásnější panelákový balkon v Poděbradech. Paní milovala kytičky a ten balkon byl celoroční zahrádkou. Radost pro oko.

Říkal jsem si, že jí to někdy musím pochválit.

Jenže: minulou neděli po obědě mne ze siesty vyrušily rány. Díval jsem se z okna a 2 mladí muži vyhazovali právě z tohoto bytu zbytky staršího nábytku. Balkon jinak úplně prázdný. Nevím, kam ti manželé odešli, ale jedno mi došlo: už nedostanu šanci té paní pochválit její balkon.

Zní to krutě, ale vnímal jsem to jako jasnou lekci a také jako další podnět do celé této mozaiky.

Nakonec pár otázek k osobnímu přemýšlení:

- Jsem smířen s během času? Jsem smířen se svým věkem?
- Jsem vděčný za řád času, který nám PB stanovil?
- Co bych udělal jinak, kdybych věděl, že na to mám „poslední zimu“?
- Nemám někomu něco říct nebo pro někoho něco udělat, protože bych k tomu už nemusel dostat příležitost?